

Chambre des Représentants

SESSION 1959-1960.

17 MARS 1960.

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention concernant la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière d'obligations alimentaires envers les enfants, signée à La Haye, le 15 avril 1958.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le projet de loi qui vous est soumis porte approbation d'une Convention internationale concernant la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière d'obligations alimentaires envers les enfants, élaborées à la huitième session de la Conférence de La Haye de Droit International privé. Ouverte à la signature le 15 avril 1958, cette Convention fut signée par la Belgique le 11 juillet de la même année.

Cette Convention s'inspire de projets établis, d'une part, par l'Institut International pour l'Unification du Droit privé de Rome ⁽¹⁾ et, d'autre part, par un Comité d'experts réuni à Genève, en août 1952, sous les auspices des Nations Unies ⁽²⁾.

Les Etats qui l'adopteront réaliseront ainsi la recommandation émise par le Conseil Economique et Social des Nations Unies en sa XVIIe session, le 26 avril 1954 (recommandation 527-XVII) invitant les Gouvernements à utiliser comme guide, pour la conclusion de traités bilatéraux ou multilatéraux, le texte de la convention-type, élaborée par ledit Comité d'experts.

⁽¹⁾ Institut International pour l'Unification du Droit privé. Avant-projet d'une convention pour la reconnaissance et l'exécution à l'étranger des décisions en matière d'obligations alimentaires (éditions Vindroit U.D.P., 1950, Etudes II: Obli. Alim., doc. n° 16).

⁽²⁾ Rapport du Comité d'experts en matière de reconnaissance et d'exécution à l'étranger des obligations alimentaires (Genève, 18-28 août 1952. Doc. N.U.E./AC, 39/1, 18 septembre 1952).

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1959-1960.

17 MAART 1960.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van het Verdrag nopens de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen ter zake van onderhoudsverplichtingen jegens kinderen, ondertekend op 15 april 1958, te 's-Gravenhage.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het wetsontwerp dat U is voorgelegd dient tot goedkeuring van een internationaal Verdrag nopens de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen ter zake van onderhoudsverplichtingen jegens kinderen, die op de achtste zitting van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht is uitgewerkt. Dit Verdrag dat vanaf 15 april 1958 kon ondertekend worden, werd door België ondertekend op 11 juli van hetzelfde jaar.

Dit Verdrag sluit aan bij ontwerpen die, enerzijds, door het Internationaal Instituut voor de Eenmaking van het Privaatrecht te Rome ⁽¹⁾ en, anderzijds, door een Comité van deskundigen, in augustus 1952, te Genève, onder de auspiciën van de Verenigde Naties samengekomen ⁽²⁾, zijn opgesteld.

De Staten die het zullen goedkeuren, zullen aldus gevolg geven aan de aanbeveling die de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties in zijn XVIIe zitting, op 26 april 1954 (aanbeveling 527-XVII) heeft uitgesproken en waarbij de Regeringen verzocht worden zich voor het sluiten van bilaterale of multilaterale verdragen te laten leiden door de type-overeenkomst, die voornoemd Comité van deskundigen heeft opgesteld.

⁽¹⁾ Internationaal Instituut voor de Eenmaking van het Privaatrecht. Voorontwerp van overeenkomst voor de erkenning en de tenuitvoerlegging in het buitenland van de beslissingen inzake onderhoudsverplichtingen (éditions Vindroit U.D.P., 1950, Etudes II: Obli. Alim., doc. n° 16).

⁽²⁾ Verslag van het Comité van deskundigen inzake erkenning en tenuitvoerlegging in het buitenland van onderhoudsverplichtingen (Genève, 18-28 augustus 1952, Doc. N.U.E./AC, 39/1, 18 september 1952).

A la différence des projets de Rome et de Genève, la Convention de La Haye ne s'applique toutefois qu'aux décisions en matière d'obligations alimentaires envers les enfants non mariés, mineurs d'âge, qu'ils soient légitimes, illégitimes ou adoptifs. Ainsi que le révèlent les Actes de la Conférence ⁽¹⁾ il a paru que ce problème était le plus urgent à résoudre et que les chances de succès d'un accord étaient plus grandes si l'objet de la Convention était ainsi limité.

L'article premier fixe l'objet de la Convention, celui d'assurer la reconnaissance et l'exécution réciproques, par les États contractants, des décisions portant sur la réclamation d'aliments par un enfant, qu'il s'agisse de décisions judiciaires ou administratives et que celles-ci fassent application de règles purement internes ou de règles de droit international privé.

L'application de la Convention a été étendue aux décisions administratives étant donné que dans certains États, les autorités administratives peuvent connaître des demandes en aliments. Tel est notamment le cas en Autriche et en Suisse.

Si la décision à reconnaître ou à exécuter contient des dispositions sur un point autre que l'obligation alimentaire, l'effet de la Convention reste limité à cette obligation. La Convention ne sera donc pas applicable aux mesures de garde, en cas de décision se prononçant à la fois sur des aliments et le droit de garde. En disposer autrement eût été sortir du domaine envisagé et rendre l'acceptation de la Convention plus difficile pour certains États.

L'article 2 énumère les cinq conditions auxquelles les décisions doivent répondre pour être reconnues et déclarées exécutoires, sans révision du fond. Ces conditions correspondent sensiblement à celles prévues à l'article 10 de la loi du 25 mars 1876 contenant le titre I du Livre préliminaire du Code de Procédure civile et à celles qui figurent généralement dans les conventions de l'espèce : compétence du tribunal d'origine, respect des droits de la défense, force de chose jugée de la décision, réserve de la litispendance et de l'ordre public.

L'article 3 détermine quelles sont, aux termes de la Convention, les autorités reconnues compétentes pour rendre des décisions en matière d'aliments. Ce sont, non seulement celles de l'État sur le territoire duquel le débiteur d'aliments, en l'occurrence le défendeur, avait sa résidence habituelle au moment où l'instance a été introduite ou l'autorité à la compétence de laquelle le débiteur d'aliments s'est soumis (soit expressément, soit en s'expliquant sur le fond, sans réserves touchant la compétence) mais également celles de l'État sur le territoire duquel le créancier d'aliments, en l'occurrence l'enfant-demandeur, avait sa résidence habituelle au moment où l'action a été intentée. La compétence du for du demandeur qui revêt un caractère exceptionnel, a été admise en raison de la matière à laquelle s'applique la Convention. Si cette règle de compétence avait été écartée, les seuls cas d'application de la Convention auraient été ceux où le débiteur d'aliments aurait changé de résidence après avoir été condamné et ceux où ce débiteur aurait eu des biens dans un pays autre que celui où il a été condamné. La Conférence, en retenant le for du demandeur, a considéré comme primordiaux les intérêts de l'enfant et, d'autre part, a estimé que les tribu-

Anders dan in de ontwerpen van Rome en van Genève, is het Verdrag van den Haag echter enkel van toepassing op de beslissingen inzake onderhoudsverplichtingen jegens ongehuwde en minderjarige kinderen, ongeacht of het wettige, onwettige of aangenomen kinderen betreft. Zoals blijkt uit de Handelingen van de Conferentie ⁽¹⁾, moest dit probleem het dringendst een oplossing krijgen en waren de kansen om tot overeenstemming te komen groter indien het onderwerp van het Verdrag aldus beperkt werd.

Het eerste artikel bepaalt het doel van het Verdrag, namelijk de wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging door de Verdragsluitende Staten te verzekeren van de beslissingen gewezen op een door een kind ingestelde vordering tot onderhoud, ongeacht of het gaat om rechterlijke of administratieve beslissingen, die zowel op grond van louter nationale rechtsregels als van regels van internationaal privaatrecht mogen genomen zijn.

Het Verdrag werd ook van toepassing verklaard op de administratieve beslissingen, omdat in sommige Staten de administratieve overheden kunnen kennis nemen van vorderingen tot onderhoud. Zulks is met name het geval in Oostenrijk en in Zwitserland.

Indien de beslissing, waarvan de erkenning of de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, bepalingen bevat over een ander punt dan de onderhoudsverplichting, blijft de uitwerking van het Verdrag tot die verplichting beperkt. Het Verdrag zal dus niet van toepassing zijn op de maatregelen tot bewaking, ingeval de beslissing tegelijkertijd betrekking heeft op het onderhoud en het recht tot bewaking. Moest dit niet zo geweest zijn, dan zou men buiten het afgebakende terrein getreden zijn en de aanvaarding van het Verdrag voor sommige Staten moeilijker hebben gemaakt.

Artikel 2 somt de vijf voorwaarden op waaraan de beslissingen moeten voldoen om erkend en uitvoerbaar verklaard te worden zonder nieuw onderzoek ten gronde. Die voorwaarden stemmen merkbaar overeen met die, bepaald in artikel 10 van de wet van 25 maart 1876 houdende titel I van het voorafgaande Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en niet die welke doorgaans voorkomen in soortgelijke overeenkomsten : bevoegdheid van de rechtbank van herkomst, eerbiediging van de rechten der verdediging, kracht van gewijsde van de beslissing, voorbehoud omtrent de litispendentie en de openbare orde.

Artikel 3 bepaalt welke overheden volgens het Verdrag als bevoegd erkend zijn om beslissingen inzake onderhoud te wijzen. Dit zijn niet enkel die van de Staat op wiens grondgebied de onderhoudsplichtige, hier de verweerder, zijn gewone verblijfplaats had op het tijdstip waarop het geding is ingesteld, of de overheid wier bevoegdheid de onderhoudsplichtige heeft erkend (hetzij uitdrukkelijk, hetzij door verweer ten principale, zonder voorbehoud ten aanzien van de bevoegdheid), maar ook die van de Staat op wiens grondgebied de onderhoudsgerechtigde, hier het kind-eiser, zijn gewone verblijfplaats had op het tijdstip waarop de vordering is ingesteld. De bevoegdheid van de rechter van de woonplaats van de eiser, die eerder uitzonderlijk is, werd aanvaard wegens het onderwerp waarop het Verdrag van toepassing is. Zo deze bevoegdheidsregel afgewezen was, dan waren de enige gevallen waarin het Verdrag toepassing vond, die geweest waarin de onderhoudsplichtige van verblijfplaats zou veranderd zijn na te zijn veroordeeld geweest, en die waarin die onderhoudsplichtige bezittingen zou hebben gehad in een ander land dan dat waar hij veroordeeld werd. Door ook bevoegdheid toe te kennen aan de rechter van de woonplaats van de eiser, heeft de Confe-

⁽¹⁾ Conférence de La Haye. Huitième session 1956, Actes, p. 316.

⁽¹⁾ Conferentie van den Haag. Achtste zitting 1956, Handelingen, blz. 316.

naux de l'Etat où l'enfant a sa résidence habituelle sont les mieux qualifiés pour en constater les besoins.

Cette règle de compétence est admise en Belgique, sur le plan interne, par la loi du 10 février 1953 modifiant l'article 42 de la loi du 25 mars 1876 contenant le titre préliminaire du Code de Procédure civile qui permet de porter certaines actions en paiement de pensions alimentaires, devant le juge de paix du domicile du demandeur.

En raison du caractère exceptionnel de ce for, il se pourrait que certains Etats hésitent à ratifier la Convention. C'est pourquoi l'article 18 permet à chaque Etat contractant de faire une réserve quant à la reconnaissance et à l'exécution des décisions rendues par une autorité d'un autre Etat contractant, qui aurait été compétente en raison de la résidence du créancier d'aliments. Toutefois, lorsqu'un Etat fait pareille réserve, il ne pourra prétendre à l'application de la Convention aux décisions rendues par ses propres autorités, sur base de la même règle de compétence.

L'article 4 énumère les pièces que doit produire celui qui se prévaut d'une décision ou en demande l'exécution.

Les articles 5 et 6 reproduisent les clauses habituelles des traités de l'espèce en disposant que l'examen de l'autorité d'exécution se borne aux conditions visées à l'article 2 et aux documents énumérés à l'article 4 et que la procédure d'exequatur est régie par la loi de l'Etat dont relève l'autorité d'exécution.

L'article 7 trouve son origine dans le fait qu'en ce qui concerne les paiements à échoir, certains pays refusent l'exequatur, soit à cause du caractère révocable d'une décision en matière d'obligations alimentaires, soit parce qu'ils limitent l'exequatur des décisions étrangères aux seuls jugements allouant une somme déterminée. En admettant à l'exequatur les décisions ordonnant la prestation des aliments par paiements périodiques et ce, tant pour les paiements déjà échus que pour les paiements à échoir, la Convention écarte toute possibilité de pareils refus.

L'article 8 prévoit que la Convention s'applique également aux décisions qui modifient la condamnation relative à une obligation alimentaire vis-à-vis d'un enfant.

L'article 9 traite des exemptions et facilités accordées au demandeur en exequatur. Il dispose en son premier alinéa que la partie admise à l'assistance judiciaire gratuite dans l'Etat où la décision a été rendue, en bénéficiera de plein droit dans la procédure d'exequatur.

Selon le deuxième alinéa, la caution *judicatum solvi* ne peut être exigée du demandeur en exequatur et ceci, en vue d'assurer une exécution rapide et peu coûteuse des décisions dont il s'agit.

D'après le troisième alinéa, les pièces produites sont dispensées de visa et de légalisation; cette disposition répond au même souci que celui exprimé à l'alinéa précédent et traduit la tendance internationale actuelle visant à la suppression des législations.

rentie te kennen gegeven dat zij de belangen van het kind als primordiaal beschouwde en dat aan de andere kant, volgens haar, de rechtbanken van de Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, het best in staat zijn om zijn behoeften te bepalen.

Deze bevoegdheidsregel wordt in België, voor binnenlandse aangelegenheden, aanvaard bij de wet van 10 februari 1953, waarbij artikel 42 van de wet van 25 maart 1876 houdende titel I van het voorafgaande boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering wordt gewijzigd, en die ook toelaat dat bepaalde eisen tot uitkering van levensonderhoud voor de vrederechter van de woonplaats van de eiser worden gebracht.

Wegens de uitzonderlijke aard van deze bevoegdheidsregeling, is het mogelijk dat sommige Staten zouden aarzelen om het Verdrag te bekrachtigen. Daarom biedt artikel 18 aan elke Verdragsluitende Staat de mogelijkheid voorbehoud te maken ten aanzien van de erkenning en de tenuitvoerlegging van de beslissingen, gewezen door een overheid van een andere Verdragsluitende Staat, wanneer die overheid bevoegd was wegens de verblijfplaats van de onderhoudsgerechtigde. Maakt echter een Staat zodanig voorbehoud, dan kan hij geen aanspraak meer maken op de toepassing van het Verdrag wanneer het gaat om door zijn eigen overheden, op grond van dezelfde bevoegdheidsregel, gewezen beslissingen.

Artikel 4 somt de stukken op die moeten worden overgelegd door hem die beroep doet op een beslissing of vraagt dat ze ten uitvoer zou worden gelegd.

De artikelen 5 en 6 bevatten de gewone bepalingen van soortgelijke verdragen, nl. dat het onderzoek van de overheid aan wie de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, beperkt blijft tot de in artikel 2 bedoelde voorwaarden en tot de in artikel 4 opgesomde bescheiden en dat de exequatur-procedure beheerst wordt door de wet van de Staat van wie de overheid, aan wie de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, afhangt.

Artikel 7 vindt daarin zijn oorsprong dat sommige landen het exequatur weigeren voor de te vervallen uitkeringen en dit ofwel omdat een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen kan worden herroepen, ofwel omdat zij het exequatur van buitenlandse beslissingen beperken tot zulke vonnissen waarbij een bepaalde som wordt toegekend. Nu het Verdrag instemt met het exequatur van beslissingen waarbij het verstrekken van onderhoud in de vorm van periodieke uitkeringen wordt gelast, en dit zowel voor de reeds vervallen uitkeringen als voor de nog te vervallen uitkeringen, sluit ze elke mogelijkheid van zulke weigeringen uit.

Artikel 8 bepaalt dat het Verdrag eveneens van toepassing is op de beslissingen die een veroordeling betreffende een onderhoudsverplichting jegens een kind wijzigen.

Artikel 9 handelt over de vrijstellingen en faciliteiten die worden verleend aan hem die om het exequatur verzoekt. In het eerste lid wordt bepaald dat de partij, die tot de kosteloze rechtsbijstand is toegelaten in de Staat waar de beslissing werd gewezen, die bijstand van rechtswege geniet in de exequatur-procedure.

Volgens het tweede lid kan geen *cautio judicatum solvi* worden geëist van hem, die om het exequatur verzoekt. Hiermede wordt beoogd dat de beslissingen waarvan sprake is vlug en zonder te hoge kosten zouden worden ten uitvoer gelegd.

Volgens het derde lid zijn de overgelegde stukken vrijgesteld van visum en legalisatie; die bepaling gaat uit van hetzelfde standpunt als dat uitgedrukt in het voorgaande lid en is een uiting van de huidige internationale strekking tot afschaffing van de legalisaties.

L'article 10 contient l'engagement des Etats contractants de faciliter le transfert des sommes allouées à titre de pension alimentaire. Il s'agit là, en raison des restrictions monétaires qui peuvent exister, d'une condition qui peut être essentielle pour l'efficacité de la Convention.

L'article 11 réserve la possibilité pour le créancier d'aliments d'invoquer le bénéfice de dispositions plus avantageuses résultant soit de la loi interne du pays où siège l'autorité d'exécution, soit d'une autre convention, en vigueur.

L'article 12 prévoit expressément la non-rétroactivité de la Convention.

Aux termes de l'article 13, chaque Etat contractant indiquera au Gouvernement des Pays-Bas — qui portera ces communications à la connaissance des autres Etats contractants — les autorités compétentes pour rendre des décisions en matière d'aliments et pour rendre exécutoires les décisions étrangères. Cette disposition est due au fait que la Convention s'applique également aux décisions rendues par des instances administratives au sujet desquelles il n'est pas sans intérêt pour les Etats contractants d'être renseignés.

Les articles 14 et 19 contiennent les clauses finales habituelles aux Conventions de La Haye sauf en ce qui concerne l'article 18 qui permet aux Etats contractants de faire une réserve quant à la reconnaissance de la compétence du for du créancier. Il en a été parlé au commentaire de l'article 3.

Telles sont, Mesdames et Messieurs, les principales considérations auxquelles donne lieu la Convention que nous avons l'honneur de soumettre à votre approbation.

Le Ministre des Affaires Etrangères.

P. WIGNY.

Le Ministre de la Justice,

L. MERCHERS.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le Conseil d'Etat, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre des Affaires Etrangères, le 10 février 1960, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation de la Convention concernant la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière d'obligations alimentaires envers les enfants, signée à La Haye, le 15 avril 1958 », a donné le 22 février 1960 l'avis suivant :

Le projet n'appelle pas d'observations.

La chambre était composée de

MM. :

J. SUETENS, *premier président*;
L. MOUREAU, *conseiller d'Etat*;
G. HOLOYE, *conseiller d'Etat*;
P. DE VISSCHER, *assesseur de la section de législation*;
J. ROLAND, *assesseur de la section de législation*;
C. ROUSSEAU, *greffier adjoint, greffier*.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. SUETENS. Le rapport a été présenté par M. W. LAHAYE, auditeur général adjoint.

Le Greffier,
(s.) C. ROUSSEAU.

Le Président,
(s.) J. SUETENS.

Artikel 10 bevat de verbintenis van de Verdragsluitende Staten om het overmaken van de als onderhoudsgeld toegekende bedragen te vergemakkelijken. Wegens de beperkingen die op het geldverkeer kunnen gesteld zijn, betreft het hier een voorwaarde die van essentieel belang kan zijn voor de doelmatigheid van het Verdrag.

Artikel 11 biedt de onderhoudsgerechtigde gelegenheid het genot in te roepen van gunstiger bepalingen, die hij ofwel in de nationale wet van het land waar de overheid is gevestigd aan wie de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, ofwel in een andere van kracht zijnde overeenkomst kan aantreffen.

Artikel 12 bepaalt uitdrukkelijk dat het Verdrag geen terugwerkende kracht heeft.

Naar luid van artikel 13, zal elke Verdragsluitende Staat aan de Nederlandse Regering de overheden aanwijzen die bevoegd zijn om beslissingen inzake onderhoud te wijzen en om de buitenlandse beslissingen uitvoerbaar te verklaren. De Nederlandse Regering brengt die mededelingen ter kennis van de andere Verdragsluitende Staten. Deze bepaling vindt haar oorsprong in het feit dat het Verdrag mede van toepassing is op beslissingen door administratieve instanties gewezen en het is voor de Verdragsluitende Staten wel nuttig die instanties te keuren.

De artikelen 14 en 19 bevatten de gewone slotbepalingen van de Haagse Overeenkomsten, behoudens wat betreft artikel 18 dat de Verdragsluitende Staten de mogelijkheid biedt voorbehoud te maken ten aanzien van de erkenning van de bevoegdheid van de rechter van de woonplaats van de onderhoudsgerechtigde. In de commentaar bij artikel 3 werd hierover gehandeld.

Ziedaar, Mevrouwen, Mijne Heren, de voornaamste beschouwingen waartoe het Verdrag, dat wij de eer hebben U ter goedkeuring voor te leggen, aanleiding geeft.

De Minister van Buitenlandse Zaken.

De Minister van Justitie.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De Raad van State, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 10^e februari 1960 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van het Verdrag nopens de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen ter zake van onderhoudsverplichtingen jegens kinderen, ondertekend op 15 april 1958, te 's Gravenhage », heeft de 22^e februari 1960 het volgend advies gegeven :

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit

de HH. :

J. SUETENS, *eerste-voorzitter*;
L. MOUREAU, *raadsheer van State*;
G. HOLOYE, *raadsheer van State*;
P. DE VISSCHER, *bijzitter van de afdeling wetgeving*;
J. ROLAND, *bijzitter van de afdeling wetgeving*;
C. ROUSSEAU, *adjunct-griffier, griffier*.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J. SUETENS. Het verslag werd uitgebracht door de H. W. LAHAYE, adjunct-auditeur-generaal.

De Griffier,
(get.) C. ROUSSEAU.

De Voorzitter,
(get.) J. SUETENS.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires Etrangères et de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Affaires Etrangères et Notre Ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives le projet de loi dont la teneur suit :

Article unique.

La Convention concernant la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière d'obligations alimentaires envers les enfants, signée à La Haye, le 15 avril 1958, sortira son plein et entier effet.

Donné à Courchevel (Haute-Savoie), le 9 mars 1960.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN, KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL.

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken en van Onze Minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Buitenlandse Zaken en Onze Minister van Justitie zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Enig artikel.

Het Verdrag nopens de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen ter zake van onderhoudsverplichtingen jegens kinderen, ondertekend op 15 april 1958, te 's-Gravenhage, zal volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Courchevel (Haute-Savoie), op 9 maart 1960.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Ministre des Affaires Etrangères,

P. WIGNY.

Le Ministre de la Justice,

L. MERCHERS.

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Buitenlandse Zaken,

De Minister van Justitie,

CONVENTION CONCERNANT LA RECONNAISSANCE ET L'EXECUTION DES DECISIONS EN MATIERE D'OBLIGATIONS ALIMENTAIRES ENVERS LES ENFANTS, SIGNÉE A LA HAYE, LE 15 AVRIL 1958.

Les Etats signataires de la présente Convention;

Désirant établir des dispositions communes pour régler la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière d'obligations alimentaires envers les enfants;

Ont résolu de conclure une Convention à cet effet et sont convenus des dispositions suivantes :

Article premier.

La présente Convention a pour objet d'assurer la reconnaissance et l'exécution réciproques, par les Etats contractants, des décisions rendues à l'occasion de demandes, à caractère international ou interne, portant sur la réclamation d'aliments par un enfant légitime, non légitime ou adoptif, non marié et âgé de moins de 21 ans accomplis.

Si la décision contient des dispositions sur un point autre que l'obligation alimentaire, l'effet de la Convention reste limité à cette dernière.

La Convention ne s'applique pas aux décisions en matière alimentaire entre collatéraux.

Article 2.

Les décisions rendues en matière d'aliments dans un des Etats contractants devront être reconnues et déclarées exécutoires, sans révision au fond, dans les autres Etats contractants, si

1. l'autorité qui a statué a été compétente en vertu de la présente Convention;

2. la partie défenderesse a été régulièrement citée ou représentée selon la loi de l'Etat dont relève l'autorité ayant statué;

toutefois, en cas de décision par défaut, la reconnaissance et l'exécution pourront être refusées si, au vu des circonstances de la cause, l'autorité d'exécution estime que c'est sans faute de la partie défaillante que celle-ci n'a pas eu connaissance de la procédure ou n'a pu s'y défendre;

3. la décision est passée en force de chose jugée dans l'Etat où elle a été rendue;

toutefois, les décisions exécutoires par provision et les mesures provisionnelles seront, quoique susceptibles de recours, déclarées exécutoires par l'autorité d'exécution si pareilles décisions peuvent être rendues et exécutées dans l'Etat dont relève cette autorité;

4. la décision n'est pas contraire à une décision rendue sur le même objet et entre les mêmes parties dans l'Etat où elle est invoquée;

la reconnaissance et l'exécution pourront être refusées si, avant le prononcé de la décision, il y avait litispendance dans l'Etat où elle est invoquée;

5. la décision n'est pas manifestement incompatible avec l'ordre public de l'Etat où elle est invoquée.

Article 3.

Aux termes de la présente Convention, sont compétentes pour rendre des décisions en matière d'aliments les autorités suivantes :

1. les autorités de l'Etat sur le territoire duquel le débiteur d'aliments avait sa résidence habituelle au moment où l'instance a été introduite;

2. les autorités de l'Etat sur le territoire duquel le créancier d'aliments avait sa résidence habituelle au moment où l'instance a été introduite;

VERDRAG NOPENS DE ERKENNING EN DE TENUITVOERLEGGING VAN BESLISSINGEN TER ZAKE VAN ONDERHOUDSVERPLICHTINGEN JEGENS KINDEREN, ONDERTEKEND OP 15 APRIL 1958, TE 'S-GRAVENHAGE.

(Vertaling.)

De Staten die dit Verdrag hebben ondertekend;

Verlangend gemeenschappelijke bepalingen vast te stellen teneinde de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen ter zake van onderhoudsverplichtingen jegens kinderen te regelen;

Hebben besloten daartoe een Verdrag te sluiten en zijn overeengekomen als volgt :

Eerste artikel.

Dit Verdrag heeft ten doel de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging door de Verdragsluitende Staten te verzekeren van beslissingen, gegeven op een verzoek of een vordering tot het verkrijgen van onderhoud door een wettig, niet wettig of aangenomen kind, dat ongehuwd is en niet de volle leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, zulks ongeacht de vraag of de vordering nationaal dan wel internationaal van aard was.

Indien een beslissing uitspraken bevat over een ander punt dan de onderhoudsverplichting, is de werking van het Verdrag tot dit laatste beperkt.

Het Verdrag is niet van toepassing op beslissingen in zaken betreffende onderhoud tussen bloedverwanten in de zijlijn.

Artikel 2.

De beslissingen, die in zaken betreffende onderhoud in een van de Verdragsluitende Staten zijn gegeven, moeten, zonder nieuw onderzoek ten gronde, in de andere Verdragsluitende Staten worden erkend en uitvoerbaar verklaard, indien :

1. de autoriteit, die de beslissing heeft genomen, bevoegd was overeenkomstig dit Verdrag;

2. de verweerder wettig opgeroepen of vertegenwoordigd is geweest volgens de wet van de Staat waartoe de autoriteit behoort, die de beslissing heeft genomen;

niettemin kunnen ingeval de beslissing bij verstek is gegeven, de erkenning en de uitvoerbaarverklaring worden geweigerd, indien de autoriteit van wie de uitvoerbaarverklaring wordt gevraagd, met inachtneming van de omstandigheden, van oordeel is, dat het niet aan de schuld van de niet verschenen partij te wijten is geweest, dat deze geen kennis heeft gekregen van de tegen haar ingestelde vordering of zich daartegen niet heeft kunnen verweren;

3. de beslissing in kracht van gewijsde is gegaan in de Staat, waar zij is gegeven;

niettemin worden de beslissingen, die bij voorraad uitvoerbaar zijn, en de voorlopige maatregelen, ook al staat daarvan beroep open, uitvoerbaar verklaard door de autoriteit, aan wie uitvoerbaarverklaring moet worden gevraagd, indien overeenkomstige beslissingen in de Staat waartoe deze autoriteit behoort, kunnen worden gegeven en tenuitvoergelegd;

4. de beslissing niet in strijd is met een beslissing, die over hetzelfde onderwerp en tussen dezelfde partijen is gegeven in de Staat, waar een beroep op de beslissing wordt gedaan;

de erkenning en uitvoerbaarverklaring kunnen worden geweigerd, indien er, voordat de beslissing werd gegeven, litispendentie was in de Staat, waar een beroep op de beslissing wordt gedaan;

5. de beslissing niet kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde van de Staat, waar een beroep op de beslissing wordt gedaan.

Artikel 3.

Voor de toepassing van dit Verdrag zijn de volgende autoriteiten bevoegd tot het geven van beslissingen in zaken betreffende onderhoud :

1. de autoriteiten van de Staat, op wiens gebied de onderhoudsplichtige ten tijde van het aanhangig maken van de zaak zijn gewone verblijfplaats had;

2. de autoriteiten van de Staat, op wiens gebied de schuldeiser ter zake van onderhoud ten tijde van het aanhangig maken van de zaak zijn gewone verblijfplaats had;

3. l'autorité à la compétence de laquelle le débiteur d'aliments s'est soumis soit expressément, soit en s'expliquant sur le fond sans réserves touchant la compétence.

Article 4.

La partie qui se prévaut d'une décision ou qui en demande l'exécution doit produire :

1. une expédition de la décision réunissant les conditions nécessaires à son authenticité;
2. les pièces de nature à établir que la décision est exécutoire;
3. en cas de décision par défaut, une copie authentique de l'acte introductif d'instance et les pièces de nature à établir que cet acte a été dûment signifié.

Article 5.

L'examen de l'autorité d'exécution se bornera aux conditions visées dans l'article 2 et aux documents énumérés à l'article 4.

Article 6.

La procédure d'exequatur est régie, en tant que la présente Convention n'en dispose autrement, par la loi de l'Etat dont relève l'autorité d'exécution.

Toute décision déclarée exécutoire a la même force et produit les mêmes effets que si elle émanait d'une autorité compétente de l'Etat où l'exécution est demandée.

Article 7.

Si la décision dont l'exécution est demandée, a ordonné la prestation des aliments par paiements périodiques, l'exécution sera accordée tant pour les paiements déjà échus que pour les paiements à échoir.

Article 8.

Les conditions établies par les articles précédents en ce qui concerne la reconnaissance et l'exécution des décisions visées par la présente Convention, s'appliquent également aux décisions émanant de l'une des autorités visées à l'article 3, modifiant la condamnation relative à une obligation alimentaire.

Article 9.

La partie admise à l'assistance judiciaire gratuite dans l'Etat où la décision a été rendue en bénéficiera dans la procédure tendant à obtenir l'exécution de la décision.

Dans les procédures visées par la présente Convention, il n'y a pas lieu à *cautio judicatum solvi*.

Les pièces produites sont dispensées, dans les procédures régies par la présente Convention, de visa et de législation.

Article 10.

Les Etats contractants s'engagent à faciliter le transfert du montant des sommes allouées en raison d'obligations alimentaires envers les enfants.

Article 11.

Aucune disposition de la présente Convention ne peut faire obstacle au droit du créancier d'aliments d'invoquer toute autre disposition applicable à l'exécution des décisions en matière d'aliments soit en vertu de la loi interne du pays où siège l'autorité d'exécution, soit aux termes d'une autre Convention en vigueur entre les Etats contractants.

Article 12.

La présente convention ne s'applique pas aux décisions rendues avant son entrée en vigueur.

Article 13.

Chaque Etat contractant indiquera au Gouvernement des Pays-Bas les autorités compétentes pour rendre des décisions en matière d'aliments et pour rendre exécutoires les décisions étrangères.

Le Gouvernement des Pays-Bas portera ces communications à la connaissance des autres Etats contractants.

3. de autoriteit, aan welke bevoegdheid de onderhoudsplichtige zich, hetzij uitdrukkelijk, hetzij door op de zaak zelf in te gaan, heeft onderworpen zonder een voorbehoud te maken ten aanzien van de bevoegdheid.

Artikel 4.

De partij, die beroep doet op een beslissing of de uitvoerbaarverklaring ervan vraagt, moet overleggen :

1. een uitgifte van de beslissing, die voldoet aan de vereisten van authenticiteit;
2. de stukken, waaruit kan blijken, dat de beslissing uitvoerbaar is;
3. ingeval de beslissing bij verstek is gegeven, een authentiek afschrift van het inleidende stuk van de zaak alsmede de stukken, waaruit kan blijken, dat dit inleidende stuk behoorlijk is medegedeeld.

Artikel 5.

Het onderzoek van de autoriteit, van wie de uitvoerverklaring wordt gevraagd, blijft beperkt tot de voorwaarden, bedoeld in artikel 2, en tot de stukken, genoemd in artikel 4.

Artikel 6.

De exequaturprocedure wordt, voorzover dit Verdrag niet anders bepaalt, beheerst door de wet van de Staat waartoe de autoriteit behoort, van wie de uitvoerbaarverklaring wordt gevraagd.

Elke uitvoerbaar verklaarde beslissing heeft dezelfde kracht en brengt dezelfde gevolgen mede als een beslissing, gegeven door een bevoegde autoriteit van de Staat, waar de uitvoerbaarverklaring is gevraagd.

Artikel 7.

Indien bij de beslissing, waarvan de uitvoerbaarverklaring is gevraagd, periodieke betalingen voor onderhoud zijn opgelegd, wordt het exequatur zowel voor de reeds verschenen als voor de nog niet verschenen termijnen verleend.

Artikel 8.

Hetgeen in de voorafgaande artikelen is bepaald ten aanzien van de erkenning en de tenuitvoerlegging van de beslissingen, waarop dit Verdrag betrekking heeft, is eveneens van toepassing ten aanzien van de beslissingen tot wijziging van een veroordeling ter zake van een onderhoudsverplichting, die door een der autoriteiten, vermeld in artikel 3, worden gegeven.

Artikel 9.

De partij, die in de Staat, waar de beslissing is gegeven, is toegelaten tot kosteloze rechtsbijstand, heeft dit voorrecht ook in de procedure tot uitvoerbaarverklaring van de beslissing.

In de procedures, waarop dit Verdrag betrekking heeft, wordt vrijstelling genoten van de *cautio judicatum solvi*.

De overgelegde stukken zijn in de procedures, waarop dit Verdrag betrekking heeft, vrijgesteld van visering en van legalisatie.

Artikel 10.

De Verdragsluitende Staten verplichten zich om de overmaking naar en van het buitenland te vergemakkelijken van gelden, die zijn toegerekend ter zake van onderhoudsverplichtingen jegens kinderen.

Artikel 11.

Geen bepaling van dit Verdrag beperkt het recht van een schuldeiser ter zake van onderhoud om beroep te doen op enige andere bepaling, die van toepassing is op de tenuitvoerlegging van beslissingen in zaken betreffende onderhoud, hetzij krachtens de interne wet van het land van de autoriteit, van wie de uitvoerbaarverklaring wordt gevraagd, hetzij krachtens een ander Verdrag, dat tussen de Verdragsluitende Staten van kracht is.

Artikel 12.

Dit Verdrag is niet van toepassing op beslissingen, gegeven voor de inwerkingtreding van dit Verdrag.

Artikel 13.

Iedere Verdragsluitende Staat deelt aan de Nederlandse Regering mede, welke autoriteiten bevoegd zijn tot het geven van beslissingen in zaken betreffende onderhoud en tot het uitvoerbaar verklaren van zodanige beslissingen, in andere landen gegeven.

De Nederlandse Regering brengt deze mededelingen ter kennis van de andere Verdragsluitende Staten.

Article 14.

La présente Convention s'applique de plein droit aux territoires métropolitains des Etats contractants.

Si un Etat contractant en désire la mise en vigueur dans tous les autres territoires ou dans tels des autres territoires dont les relations internationales sont assurées par lui, il notifiera son intention à cet effet par un acte qui sera déposé auprès du Ministère des Affaires Etrangères des Pays-Bas. Celui-ci en enverra, par la voie diplomatique, une copie, certifiée conforme, à chacun des Etats contractants.

Cette déclaration n'aura d'effet relativement aux territoires non métropolitains que dans les rapports entre l'Etat qui l'aura faite et les Etats qui auront déclaré l'accepter. Cette dernière déclaration sera déposée auprès du Ministère des Affaires Etrangères des Pays-Bas, celui-ci en enverra, par la voie diplomatique, une copie, certifiée conforme, à chacun des Etats contractants.

Article 15.

La présente Convention est ouverte à la signature des Etats représentés à la huitième session de la Conférence de La Haye de Droit International privé.

Elle sera ratifiée et les instruments de ratification seront déposés auprès du Ministère des Affaires Etrangères des Pays-Bas.

Il sera dressé de tout dépôt d'instruments de ratification un procès-verbal dont une copie, certifiée conforme, sera remise, par la voie diplomatique, à chacun des Etats signataires.

Article 16.

La présente Convention entrera en vigueur le soixantième jour à partir du dépôt du quatrième instrument de ratification prévu par l'article 15.

Pour chaque Etat signataire, ratifiant postérieurement la Convention, celle-ci entrera en vigueur le soixantième jour à partir de la date du dépôt de son instrument de ratification.

Dans l'hypothèse visée par l'article 14, deuxième alinéa, de la présente Convention, celle-ci sera applicable le soixantième jour à partir de la date du dépôt de la déclaration d'acceptation.

Article 17.

Tout Etat, non représenté à la huitième session de la Conférence de La Haye de Droit International privé, pourra adhérer à la présente Convention. L'Etat désirant adhérer notifiera son intention par un acte qui sera déposé auprès du Ministère des Affaires Etrangères des Pays-Bas. Celui-ci en enverra, par la voie diplomatique, une copie, certifiée conforme, à chacun des Etats contractants.

La convention entrera en vigueur, entre l'Etat adhérent et l'Etat ayant déclaré accepter cette adhésion, le soixantième jour après la date du dépôt de l'acte d'adhésion.

L'adhésion n'aura d'effet que dans les rapports entre l'Etat adhérent et les Etats contractants qui auront déclaré accepter cette adhésion. Cette déclaration sera déposée auprès du Ministère des Affaires Etrangères des Pays-Bas; celui-ci en enverra, par la voie diplomatique, une copie, certifiée conforme, à chacun des Etats contractants.

Il est entendu que le dépôt de l'acte d'adhésion ne pourra avoir lieu qu'après l'entrée en vigueur de la présente Convention en vertu de l'article 16.

Article 18.

Chaque Etat contractant, en signant ou ratifiant la présente Convention ou en y adhérant, pourra faire une réserve quant à la reconnaissance et à l'exécution des décisions rendues par une autorité d'un autre Etat contractant, qui aurait été compétent en raison de la résidence du créancier d'aliments.

L'Etat qui aura fait usage de cette réserve ne pourra prétendre à l'application de la Convention aux décisions rendues par ses autorités lorsque celles-ci auront été compétentes en raison de la résidence du créancier d'aliments.

Article 19.

La présente Convention aura une durée de cinq ans à partir de la date indiquée dans l'article 16, alinéa premier, de la présente Convention. Ce délai commencera à courir de cette date, même pour les Etats qui l'auront ratifiée ou y auront adhéré postérieurement.

La Convention sera renouvelée tacitement de cinq ans en cinq ans, sauf dénonciation.

Artikel 14.

Dit Verdrag is van rechtswege van toepassing in het moederland van de Verdragsluitende Staten.

Indien een Verdragsluitende Staat de inwerkingtreding ervan wenst in alle of enige van de andere grondgebieden, voor welke internationale betrekkingen hij verantwoordelijk is, geeft hij te dien einde van zijn voornemen kennis door een akte, die wordt nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland. Dit doet, langs diplomatieke weg, een gewaarmerkt afschrift van die akte aan ieder der Verdragsluitende Staten toekomen.

Deze verklaring heeft slechts gevolg voor elk niet tot het moederland behorend gebied in de betrekkingen tussen de Staat, die haar heeft afgelegd en de Staten, die hebben verklaard haar te aanvaarden. Deze laatste verklaring wordt nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland; dit doet, langs diplomatieke weg, een gewaarmerkt afschrift hiervan aan ieder der Verdragsluitende Staten toekomen.

Artikel 15.

Dit Verdrag staat ter ondertekening open voor de Staten, vertegenwoordigd op de achtste zitting van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht.

Het zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen worden nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland.

Van iedere nederlegging van akten van bekrachtiging zal een proces-verbaal worden opgemaakt, waarvan een gewaarmerkt afschrift, langs diplomatieke weg, aan ieder der Ondertekenende Staten zal worden toegezonden.

Artikel 16.

Dit Verdrag treedt in werking op de zestigste dag te rekenen van de nederlegging van de vierde akte van bekrachtiging, bedoeld in artikel 15.

Voor iedere Ondertekenende Staat, die het Verdrag later bekrachtigt, treedt het in werking op de zestigste dag te rekenen van de datum van nederlegging van zijn akte van bekrachtiging.

In het geval bedoeld in artikel 14, tweede lid, van dit Verdrag wordt dit toepasselijk op de zestigste dag te rekenen van de datum van nederlegging van de verklaring van aanvaarding.

Artikel 17.

Iedere Staat, die niet vertegenwoordigd is geweest op de achtste zitting van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht, kan tot dit Verdrag toetreden. De Staat, die wenst toe te treden, geeft van zijn voornemen kennis door een akte, die wordt nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland. Dit doet, langs diplomatieke weg, een gewaarmerkt afschrift van die akte aan ieder der Verdragsluitende Staten toekomen.

Het Verdrag treedt in werking tussen de toetredende Staat en de Staat, die heeft verklaard deze toetreding te aanvaarden, op de zestigste dag, te rekenen van de datum van nederlegging van de akte van toetreding.

De toetreding zal slechts gevolg hebben in de betrekkingen tussen de Toetredende Staat en de Verdragsluitende Staten, die hebben verklaard deze toetreding te aanvaarden. Deze verklaring zal worden nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland; dit doet, langs diplomatieke weg, een gewaarmerkt afschrift van die akte aan ieder der Verdragsluitende Staten toekomen.

Het is wel verstaan, dat de nederlegging van de akte van toetreding eerst kan plaatsvinden na de inwerkingtreding van dit Verdrag krachtens artikel 16.

Artikel 18.

Iedere Verdragsluitende Staat kan bij de ondertekening of de bekrachtiging van, of bij de toetreding tot, dit Verdrag een voorbehoud maken met betrekking tot de erkenning en de ten uitvoerlegging van de beslissingen, gegeven door een autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat, die bevoegd zou zijn geweest uit hoofde van de verblijfplaats van de schuldeiser ter zake van onderhoud.

De Staat, die zodanig voorbehoud heeft gemaakt, kan geen aanspraak maken op toepassing van het Verdrag op beslissingen, gegeven door autoriteiten van die Staat, wanneer deze bevoegd zijn geweest uit hoofde van de verblijfplaats van de schuldeiser ter zake van onderhoud.

Artikel 19.

Dit Verdrag blijft gedurende vijf jaren van kracht, te rekenen van de dagtekening aangegeven in artikel 16, eerste lid, van dit Verdrag. Deze termijn begint van die dag af te lopen, zelfs voor de Staten, die later hebben bekrachtigd of zijn toetgetreden.

Het Verdrag wordt, behoudens opzegging, stilzwijgend telkens voor vijf jaren verlengd.

La dénonciation devra, au moins six mois avant l'expiration du délai, être notifiée au Ministère des Affaires Etrangères des Pays-Bas, qui en donnera connaissance à tous les autres Etats contractants.

La dénonciation peut se limiter aux territoires ou à certains territoires indiqués dans une notification faite conformément à l'article 14, deuxième alinéa.

La dénonciation ne produira son effet qu'à l'égard de l'Etat qui l'aura notifiée. La Convention restera en vigueur pour les autres Etats contractants.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés, ont signé la présente Convention.

Fait à La Haye, le 15 avril 1958 en un seul exemplaire, qui sera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas, et dont une copie, certifiée conforme, sera remise, par la voie diplomatique, à chacun des Etats représentés à la huitième session de la Conférence de La Haye de Droit International privé ainsi qu'aux Etats adhérant ultérieurement.

Cette convention a été signée pour les pays suivants :

Autriche, le 15 avril 1958;

Grèce, le 15 avril 1958;

Norvège, le 19 mai 1958;

Belgique, le 11 juillet 1958;

Italie, le 8 octobre 1958;

République Fédérale d'Allemagne, le 8 octobre 1958;

Pays-Bas, le 25 mai 1959.

De opzegging moet ten minste zes maanden voor het einde van de termijn ter kennis worden gebracht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, dat daarvan aan alle andere Verdragsluitende Staten mededeling zal doen.

De opzegging kan zich beperken tot de grondgebieden of tot bepaalde grondgebieden, aangegeven in een kennisgeving, gedaan overeenkomstig artikel 14, tweede lid.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte van de Staat, die haar heeft gedaan. Het Verdrag blijft van kracht voor de andere Verdragsluitende Staten.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd, dit Verdrag hebben ondertekend.

Gedaan te 's-Gravenhage, de 15^e april 1958, in een enkel exemplaar, dat zal worden nedergelegd in de archieven der Nederlandse Regering en waarvan een gewaarmerkt afschrift, langs diplomatieke weg, zal worden toegezonden aan elk der Staten, die vertegenwoordigd zijn geweest op de achtste zitting van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht, alsmede aan de Staten, die later toetreden.

Dit Verdrag werd namens de volgende landen ondertekend :

Oostenrijk, op 15 april 1958;

Griekenland, op 15 april 1958;

Noorwegen, op 19 mei 1958;

België, op 11 juli 1958;

Italië, op 8 oktober 1958;

Bondsrepubliek Duitsland, op 8 oktober 1958;

Nederland, op 25 mei 1959.